

ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΥΠΟ

Θ. ΔΟΜΙΝΟΥ

«Κατὰ τὴν τῶν μελιττῶν εἰκόνα τῶν λόγων δεόν μετέχειν καὶ τῆς
ροδωνῆς τοῦ ἄνθους δρεψάμενος τὰς ἀκάνθας ἐκκλίνειν».

(Μέγας Βασίλειος).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εἰδοποιήσεις σπουδαία.—**Συζητήσεις ζώντων καὶ τεθνεώτων, Συνέχεια τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς. Μετενσάρκωσις. Ἀθανασία τῆς ψυχῆς.**—**Ἐκτη συνεδρία, Ἐξίλασμός. Δοκιμασίαι. Φυσικαὶ συνέπειαι.**—**Ἐπιστημονικαὶ μαρτυρίαι, Περὶ τῆς πραγματικότητος τῶν πνευματικῶν φαινομένων.**

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΣΠΟΥΔΑΙΑ

Παρακαλοῦμεν τοὺς μὴ πληρώσαντας τὴν συνδρομὴν συνδρομητάς μας ν' ἀποστείλωσιν ὡς τάχιστα αὐτὴν πρὸς κ. **Ἀθ. Βρυζάκη,** ὁδὸς Πανεπιστημίου ἀριθ. 26, πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ φύλλου.

Εἰδοποιοῦμεν δ' αὐτοὺς ὅτι τὴν συνέχειαν τοῦ ἠθικωτάτου καὶ τὰ μάλα ἐνδιαφέροντος μυθιστορήματος **«Ἡ ἐκδίκησις τοῦ Ἰουδαίου»** θέλουσι λάβει εἰς ἰδιαίτερα φυλλάδια

Θ. ΔΟΜΙΝΟΣ.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΖΩΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΕΘΝΕΩΤΩΝ

Συνέχεια τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς. Μετενσάρκωσις.

Ἀθανασία τῆς ψυχῆς.

(Συνέχεια).

Οἱ ἀγαθοὶ καθὼς καὶ οἱ πονηροὶ ἐξακολουθοῦν ἀποτελοῦντες μέρος, ἂν ὄχι ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ ἐν τῷ αὐτῷ ὅμως τίτλῳ, τοῦ αὐτοῦ πλανήτου καὶ τῆς αὐτῆς ἀνθρωπότητος εἰς ἃ τοὺς συννεοὶ ὁ ἀδιάλυτος νόμος τῆς ἀλληλεγγύης.

Ἐν ἀποδεικτικῶν ἀποδιώσεως δὲν εἶνε ἡ ἀποδεικτικὸν πηγαμιῶν καὶ ἐπιστροφῆς.

Πῶς συμβαίνει νὰ γεννᾶται τις ἰδιοφυῆς εἰς τὴν μουσικὴν, ἐρωτᾷ ὁ κ. Σαρσαί;—Διὰ τὸν λόγον ὅτι ἦτο ἰδιοφυῆς πρὶν γεννηθῆ.

CH. FOURRIER

Οὕτω λοιπὸν ὁ τάδε πονηρὸς πλούσιος ἐνδεχόμενον νὰ ἐπανεέλθῃ ζήτουλας εἰς τὴν θύραν τοῦ πύργου οὐτινος ἦτο ὁ ἰδιοκτήτης.

J. RAYNAUD

Ναί, κύριοι, αὐτὸ τὸ ἴδιον ἔδαφος, ὅπερ κατοικοῦμεν σήμερον, ἔφερον ἄλλοτε λαὸν ἠρώων οἵτινες ἅπαντες ἐθεώρουν ἑαυτοὺς κατοικήσαντας ἐν τῷ κόσμῳ πρὸ αἰῶνων πρὶν τῆς ἐνεστώσης ἐνσάρκώσεως, θεμελιουῦντες οὕτω τὴν ἐλπίδα τῆς ἀθανασίας των ἐπὶ τῆς πεποιθήσεως τῆς προὔπαρξέως των.

TONAPH

Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς μετενσάρκώσεως καὶ, κατ' ἀκολουθίαν, τῆς προὔπαρξέως καὶ, τέλος, τοῦ οἰονεὶ πορίσματος αὐτῶν τῶν δύο ἀληθειῶν, τῆς ἀθανασίας μας, λαμβάνω ὡς ἐπιχείρημα μίαν μόνον τῶν ἰδιοτήτων τοῦ θεοῦ, τὴν δικαιοσύνην.

Πῶς, λοιπὸν, ὑπ' ὄψει ἔχοντες τὴν τελείαν δικαιοσύνην, νὰ ἐξηγήσωμεν τὰς τεραστίας ἀνομοιότητος τῶν ψυχῶν κατὰ τὴν ἐμφάνισιν των ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ τοὺς τόσῳ διαφορὸς βίους οὓς ἔρχονται νὰ ἐκπληρώσωσι; Πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ὑπέμετρον διαφορὰν μετὰ τῆς διανοίας ἐνὸς Νεύτωνος, ἐνὸς Λαπλάς, ἐνὸς Ἀλλὰν Καρδέκ, ἀφινόντων ἵχνη τῆς διαβάσεως των διὰ φωτεινοῦ τινος αὐλακος, καὶ ἐνὸς ἡλιθίου τῆς Νέας-Γουίνεας, ἐνὸς Βοχιμάνου πηλοράγου, ἐνὸς Χεβιλλάρδ ὁμιλοῦντος ἄλλ' ἀντ' ἄλλων; Ἐν δὲ τῷ ἠθικῷ πεδίῳ, τὴν διαφορὰν ἐνὸς Σωκράτους ἢ ἐνὸς Ἐπικτήτου, καὶ ἐνὸς Πάπα Βοργία, αἰμομίκτου καὶ δηλητηριαστοῦ, ἢ ἐνὸς μαρκησιῦ δὲ-Σάδες, ἐπεκτεινάντος τὰ ὅρια τῆς διαφθορᾶς καὶ ἰδρυτοῦ σχολῆς αὐτῆς; Μιᾶς Ἰωάννας δ' Ἄρκ, προσωποποιήσεως τοῦ ἠρωϊσμοῦ, ἀνυψωθείσης εἰς τὴν ἀγνοτέραν καὶ λαμπροτέραν ἔκφρασιν αὐτοῦ, καὶ μιᾶς δυ-Βαρού, σωροῦ ἐλαττωμάτων, συλλεγέντων ἐν τῷ παρισινῷ βορβόρῳ, πρὸς εὐωχίαν ἐνὸς Λουί XV;—Ἐνὸς Βενσάν δε Πῶλ ἢ ἐνὸς ἐφημερίου δ' Ἄρς, ψυχῶν ἀσπίλων, καὶ ἐνὸς Λακολλόνζ ἢ ἐνὸς ἐφημερίου Μινγράτ, ἐνσάρκώσεως τῆς ἀχαλινώτου ἀσελγείας καὶ τοῦ ψυχρῶς ἐσκεμμένου φόνου;

Πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν ἓνα Πικ δὲ λά Μιρανδῶλ, ἔχοντα γνώσεις χωρὶς νὰ σπουδάσῃ; Ἐνα Πασκάλ ἐξάγοντα πορίσματα μόνον του, ἄνευ διδασκάλου, ἄνευ βιβλίων, ἄνευ προπαρασκευαστικῶν ἔργων, κατὰ τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ ἐνῶ ἐπαίξει, λύοντα σειρὰν ὅλην γεωμετρικῶν θεωρημάτων, ὧν ἡ ἀνακάλυψις καὶ αἱ λύσεις εἶχον κοστῖσαι αἰῶνας ἐρευνῶν καὶ ἑκατοντάδας γενεῶν; Ἐνα Μαγιαμιέλλην, ἓνα Μονδῶ, πτωχοῦς βοσκούς, οἵτινες διεσκέδαζον, ἐν ᾧ ἐφύλαττον τὰς αἰγὰς τῶν, εἰς λογαριασμούς, ἀπαιτοῦντας σελίδας ὄλας ἀριθμῶν ἐκ μέρους τῶν μαθηματικῶν, τῶν εἰθισμένων εἰς τὸν συνδυασμὸν τῶν ἀριθμῶν. Ἐνα Φίλιππον Βαρατιέ, γινώσκοντα νὰ γράφῃ, ὅτε ἦτο τριετής, νὰ ὁμιλῇ τετραετῆς μετὰ τοῦ πατρός του λατινιστί, μετὰ τῆς μητρός γαλλιστί, μετὰ τῆς ὑπηρετρίως γερμανιστί, ἐννεαετῆς νὰ συντάττῃ ἐν ἑβραϊκὸν λεξικὸν καὶ ἐν ἑλληνικὸν τῶν δυσκολωτέρων λέξεων τῆς Π. καὶ Ν. Διαθήκης μετὰ κριτικῶν σημειώσεων, δηλουσῶν θαυμασίαν ὠριμότητα πνεύματος, ἐνδεκαετῆς νὰ μεταφράζῃ ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ εἰς τὸ γαλλικὸν τὸ Ὀδοιπορικὸν τοῦ Βενιαμὶν Τωλλὲδ μετὰ λεπτομερῶν πραγματειῶν τοιαύτης σαφηνείας καὶ λογικῆς δεινότητος, ὥστε καὶ σήμερον ἔτι νὰ ἐκπλήττωνται οἱ κριτικοί,

κατὰ τὸ δέκατον ἔνατον ἔτος νὰ κινήσῃ, μετ' ἴσης ἐκβάσεως, τὰ ζητήματα τῶν μαθηματικῶν, τῆς χρονολογίας, τῆς ἱστορίας, τῆς ἀστρονομίας, τῆς φυσικῆς, τῆς κοσμογραφίας, τῆς φιλολογίας τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέρων, τῆς νομισματικῆς, τῆς ἐπιστήμης τῶν γλωσσῶν, τῆς σπουδῆς τῶν σινικῶν, Ἰνδικῶν, αἰγυπτιακῶν, ἑβραϊκῶν, ἑλληνικῶν, ρωμαϊκῶν ἀρχαιοτήτων, τῆς ἐξηγήσεως τῶν ἱερογλυφικῶν, νὰ ἐκλεχθῇ μέλος τῆς ἀκαδημίας τῆς Πρωσίας καὶ νὰ ἔχῃ τὴν ἀποσκευὴν ἑνὸς παγκοσμίου σοφοῦ;

Πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν, ἐπαναλαμβάνω, τὸ νὰ γεννῶνται ὄχι μόνον ἐν τοῖς αὐτοῖς κοινωνικοῖς στρώμασιν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῦ ἰδίου στελέχους, φύσεις ἀγγελικαὶ καὶ φύσεις μουσικῶς μοχθηραὶ, συγχρόνως διαχέουσαι αἱ μὲν τὰ ἀρώματα τῶν, αἱ δὲ τὸ δηλητήριον τῶν ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἐπηρείας;

Ἐν ἐνὶ λόγῳ πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ἄπειρον διαφορὰν τῶν ἀνθρωπίνων χαρακτήρων ἢ τῶν λαχόντων ἐνὶ ἑκάστῳ κλήρων; Τὴν παροχὴν εἰς τοὺς μὲν τῆς ἰδιοφυΐας, τῆς ἀνεξαντλήτου ἀγαθότητος, τοῦ ἠρωϊσμοῦ τῆς καρδίας, τῆς ὁδοῦ τῆς προόδου φανερὰ ἐξωμαλισμένης, εἰς ἄλλους δὲ τοὺς πλείστους τὴν παροχὴν τῶν ἡμιταλάντων τῶν προτερημάτων, τῆς ἡμιμαθείας, τῶν ἀβεβαίων ιδιοτήτων, τῶν ἀσυμπληρώτων ἰνανοποιήσεων, τῶν συγκερασμένων δοκιμασιῶν, τῆς aurea mediocritas εἰς ἅπαντα· εἰς τοὺς πλείονας τὴν διηνεκῆ πάλιν κατὰ τῆς ἀντιθέτου μοίρας, τὴν ἀναγκαστικὴν ἀμάθειαν καὶ ἀθλιότητα, τοὺς φυσικοὺς πόνους, τὰς ἠθικὰς ὀδύνας, τὸ ἄχθος καὶ τὴν ἀγωνίαν ἑκάστης ἡμέρας, ἐπαυξανόμενα διὰ τοῦ ἀβεβχίου τῆς ἐπαύριον· εἰς πολλοὺς, ἀλλοίμονον! τὴν συνείδησιν ὑπνώτουςαν, τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ ἄγνωστον καὶ ἀκατάληπτον, τὴν κακίαν ὡς κληροδόμημα, τὴν ἀποζώωσιν ὡς φυσικὴν κατάστασιν καὶ πολλάκις τὸ ἐγκλημα ὡς τὸ μόνον μέσον πρὸς ἀπόσβεσιν τῆς δίψης τῶν κτηνωδῶν ἀπολαύσεων;

Πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν ἕνα Σεβαστιανόν Βάχ ἢ ἕνα Μοζάρ, ἐν ἡλικίᾳ καθ' ἣν πᾶν παιδίον δὲν σκέπτεται ἢ νὰ τρώγῃ μῆλα, συνθέτοντα καὶ παίζοντα ὀργανικὰ ἄσματα, εἰς μόνους τοὺς μουσικοδιδασκάλους προσιτά, ἕνα Μικέλ Ἀγγελον ἢ ἕνα Σαλβατορ Ρόζα, ἄνευ προηγουμένης σπουδῆς τῶν γραμμῶν ἢ τῶν χρωμάτων, καὶ μεθ' ὅλα τὰ προσκόμματα, ἀκολουθοῦντας τὴν κλίσιν τῶν, ἀποκαλυφθέντας πρῶϊαν τινὰ, κατὰ τὴν αὐλὴν τοῦ βίου τῶν, γλύπτῃς ἢ ζωγράφος

καὶ καταπλήσσοντας τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον διὰ τῶν αὐτοσχεδίων προτερημάτων τῶν;

Πῶς, ἀφ' ἐτέρου, νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ κοινωνικῇ τάξει, ἐν τῇ αὐτῇ οἰκογενείᾳ, ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὄρους τῆς ἀνατροφῆς, ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἐπηρείας τοῦ παραδείγματος, καλοῦ ἢ κακοῦ, τὸ τάδε παιδίον δεικνύει διαθέσεις ἐμφύτους καὶ ριζικῶς ἀντιθέτους τῶν τοῦ ἀδελφοῦ του, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν; ὁ μὲν εἰς νὰ ζητῇ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ν' ἀγαπᾷ τὸ ὠραῖον, νὰ κυριεύηται ὑπὸ τοῦ πάθους τοῦ ἀληθοῦς καὶ δικαίου, νὰ ἐκλέγῃ ἄνευ δισταγμοῦ καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν, ὡς ὁδὸν πρὸ πολλοῦ καιροῦ οἰκειᾶν αὐτῷ, τὸ δ' ἄλλο παιδίον νὰ κλείῃ ἐπιμόνως τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς πᾶν φῶς, μὴ ἐννοοῦν ἄλλην εὐχαρίστησιν ἢ τὴν κτηνώδη ἀπόλαυσιν τῶν αἰσθήσεων, καὶ ἐκλέγον ἀείποτε μεταξὺ τῶν παρουσιαζομένων ἀτραπῶν, τὰς μᾶλλον σκολιάς, πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τῶν σφοδρῶν ἐπιθυμιῶν του;

Πῶς, γενικεύοντες αὐτὰς τὰς ἀντιθέσεις, νὰ ἐξηγήσωμεν ἐδῶ μὲν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς γῆς, ὑπὸ τὸν αὐτὸν οὐρανόν, ὑπὸ τὰ βλέμματα καὶ τοὺς νόμους τῆς αὐτῆς Προνοίας, τὸν πολιτισμὸν ἀναπτύσσοντα τὰς λάμπεις του, πολλαπλασιάζοντα τὰς ἐπιτηδεύσεις του, ἐξαπλοῦντα τὰς διὰ τὸ μέλλον προβλέψεις του, δεσπόζοντα καὶ ἀπαλύνοντα τὰς ὑλικὰς δυνάμεις μέχρις οὐ τὰς καταστήσῃ ὑποχείριους, ἐκεῖ δὲ, πλησίον, τὸν βαρβαρισμὸν δεκατιζόμενον ὑπὸ τῶν παιδικῶν φιλοδοξίῶν του, ὑποδουλούμενον ὑπὸ τῶν ἀτάκτων παθῶν του καὶ προτιμῶντα τὴν ἀμάθειαν ἣτις τὸν διακρατεῖ ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ἀκατεργάστου δυνάμειος ἣν θεοποιεῖ, ὅχι δὲ μακρὰν, τὴν ἀγριότητα ζῶσαν ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ, λησμονοῦσαν τὰς ἀθλιότητας τῆς προτεραίας, ἀφρόντιδα ἐπὶ ταῖς ἀθλιότησι τῆς ἐπαύριον, συνορεύουσαν εἰσέτι πρὸς τὴν ζωότητα;

Πῶς νὰ ἐξηγήσωμεν, ἐπὶ τέλους, τὸ καλὸν καὶ τὸ κακὸν ἀντανανκλόμενα, ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις τῶν, ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης οἰκογενείας; Αὐτὰ εἶνε γεγονότα ἢ ἂν προτιμᾷ τις, ἀποτελέσματα λίαν ἐκδηλωμένα, λίαν πολλὰ, λίαν προφανῶς, ἀνάρμοστα ἢ ὥστε νὰ μὴ προσβάλλωσι τὰ ὄμματα, τὰ ἤττον ὀξυδερκεῖ. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὰ ἐξωφυλλίσῃ τις, ἀπαιτοῦσι δὲ μίαν αἰτίαν.

Ἐκ τῶν τριῶν πραγμάτων τὸ ἕν:

Ἡ ὁ προορισμὸς ἑκάστου ἡμῶν εἶνε τὸ προσωπικὸν αὐτοῦ ἔργον, ἢ ὁ Θεὸς εἶνε ὁ αἴτιος αὐτοῦ ἢ ἡ τύχη πρέπει νὰ ἦ ἡ αἰτία.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ὀφείλομεν νὰ καταλογίσωμεν τὸ τελευταῖον μεταξὺ τῶν κατηγοριῶν, τῶν οὐδεμίαν ἐνοιῶν ἔχουσῶν, ἐναπολείπεται ὡς αἰτία τούτου ἡ φυσικὴ συνέπεια τῶν πρώτων ὄρων τῶν παρ' ἡμῶν ἐκουσίως τεθέντων ἐν τῷ παρελθόντι, εἴτε ἀναμιμνησκόμεθα αὐτῶν εἴτε ὄχι, ἢ ἂν πᾶσα ψυχὴ ἐνσαρκουμένη ἐδῶ κάτω πρωτοπαρίσταται εἰς τὸ θέατρον τῆς ζωῆς, αἰτία εἶνε ὁ Θεός, ὁ κοινὸς πατὴρ τῶν ἀνθρώπων. Ἄλλὰ τότε ὁ Θεὸς θὰ δημιουργῇ ἐκ τοῦ προτέρου καὶ μεροληπτικῶς, τοὺς μέλλοντας Βενιαμὴν καὶ τοὺς μέλλοντας ἀποκλήρους, τοὺς Ἄβελ καὶ τοὺς Κάιν του, τοὺς ἐκλεκτοὺς καὶ τοὺς κατηγορούμενους του. Ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἢ πλέον ἢ τὸ θεοποιηθὲν αὐθαίρετον, τερατώδης χίμαιρα, ἐρεβώδης ἀντίληψις τοῦ νοός, ἦν ποτε συνέλαβεν ἢ ἐκ τοῦ φόβου τρελλαθεῖσα ἀμάθεια καὶ ἦν ἐξεμεταλλεύθη ὁ δόλος.

Ἐκὼν ἄκων, ὀφείλει τις νὰ ἐκλέξῃ. Μικρὰ ἢ δυσχέρεια διὰ τὸν ἔχοντα λογικὸν καὶ κρίσιν.

Μόνον οἱ προηγούμενοι βίοι ἐνὸς ἐκάστου συνετέλεσαν εἰς τὴν κτήσιν τῶν γνώσεων καὶ τῶν ἐμφύτων ἰδεῶν ἃς κομίζει ἀναγεννώμενος, καθότι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γινώσκῃ τις ἢ ὅ,τι ἔμαθε διὰ τῆς ἰδίας του ἐργασίας καὶ τῶν ἐκουσίων ἀγώνων. Ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ θεία δικαιοσύνη.

MAR. GEORGES

Τὰς ἰδέας τῆς ἀθανασίας, τῆς προϋπάρξεως, τῆς μετενσαρκώσεως θεωρῶ ἐγὼ ὅτι εἶνε, ὡς οἱ κλάδοι πρὸς τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου, συνδεδεμένοι πρὸς τὴν ἀναμφίρηστον ἀρχὴν τῆς μεταβιώσεως τοῦ ὄντος.

Τρόντι, ἀφοῦ, μετὰ τὴν διασπορὰν τῶν μορίων τῶν συνιστώντων αὐτὸ τὸ ἐφήμερον σῶμα, τὸ ἐγὼ ἐπαναζῆ ἄνευ αὐτοῦ, θὰ ἠδύνατο οὐχ ἤττον νὰ ζῆσῃ ἄνευ αὐτοῦ καὶ πρότερον καὶ ὕστερον.

Ὁ συλλογισμὸς οὗτος εἶνε λοιπὸν δι' ἡμᾶς οἰονεὶ τὸ νῆμα τῆς Ἀριάδνης δι' οὗ δυνάμεθα νὰ ὀδηγηθῶμεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δαιδάλου τῶν ἀντιφατικῶν συστημάτων.

Ἄρα ἡ μεταβίωσις ἀποδειχθεῖσα, ἀποδεικνύει ὡσαύτως τὴν προϋπαρξιν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Εἶνε γνώμη πολὺ ἀρχαία ὅτι αἱ ψυχαὶ ἐγκαταλίπουν αὐτὸν τὸν κόσμον μεταβαίνουσιν εἰς τὸν Ἄδην καὶ ὅτι ἐκεῖθεν ἐπανέρχονται εἰς

αὐτὸν τὸν κόσμον, ἐπανακάμπτουσαι εἰς τὴν ζωὴν ἀφοῦ διέλθωσι διὰ τοῦ θανάτου.

Μοὶ φαίνεται ὅτι οὐδὲν δύναται τις ν' ἀντιτάξῃ εἰς αὐτὰς τὰς ἀληθείας καὶ ὅτι δὲν ἀπατώμεθα ἂν τὰς παραδεχθῶμεν καὶ ἡμεῖς· διότι εἶνε βέβαιον ὅτι ὑπάρχει ἐπανάκαμψις εἰς τὴν ζωὴν, ὅτι οἱ ζῶντες γεννῶνται παρὰ τῶν τεθνεώτων, ὅτι αἱ ψυχαὶ τῶν τεθνεώτων ὑπάρχουσι καὶ ὅτι αἱ ἐνάρετοι ψυχαὶ ἔχουσι κάλλιον, αἱ δὲ τῶν κακῶν κάκιον.

CH. RICHARD

Τοῦτο εἶνε σαφές· ἀφοῦ τὸ πνεῦμα ἡμῶν τῶν ἐνσαρκωμένων, ἠδυνήθη νὰ δρᾷ ἐπὶ τῆς ὕλης τοῦ σώματός μας καὶ δι' αὐτῆς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν σωμάτων, διατὶ τὸ ἴδιον πνεῦμα, ζῶν μετὰ τὴν φθορὰν καὶ τὴν διάλυσιν τοῦ σώματος τοῦ στενοχωρουμένου τὴν δρᾶσίν του, νὰ μὴ δυνηθῇ νὰ ἐνεργήσῃ ἐκ νέου ἐπὶ ἄλλης νέας ὕλης, ἵνα ἐνσωματωθῇ ἐν αὐτῇ;

PEZZANI

Ἴσως παρατηρήσῃ τις ὅτι, ἂν ὁ ἄνθρωπος ἔζησεν ἤδη, διατὶ δὲν ἐνθυμεῖται, πῶς δέ, μὴ ἐνθυμούμενος, δύναται νὰ ἐξαγνίσῃ τὸ παρελθόν του; Ἢ εἴπωσιν ὅτι δὲν τιμωρεῖται πράγματι ὁ ἀγνοῶν διατὶ τιμωρεῖται, οὐδ' εἶνε πλέον τὸ ἴδιον ἄτομον ὅπερ πάσχει καὶ ὅπερ θεωρεῖ σκληρὰν τὴν θείαν δικαιοσύνην;

Τοῦτο συμβαίνει οὕτω διότι ἢ ἐν τῇ γῇ διαμονὴ δὲν εἶνε μόνον πρὸς ἐξίλασμον, ἀλλ' ἀκόμη καὶ, πρὸ πάντων, πρὸς νέαν δοκιμασίαν. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει, ἡ μνήμη θὰ παρέβλαπτε τὰς δοκιμασίας, ἀφαιρούσα ἀπ' αὐτῶν τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἀξίας των. Ἄλλ' αἱ προηγούμενως κτηθεῖσαι πείρα καὶ δραστηριότης ὠφελουσί πρὸς τὴν νέαν πάλην, καίτοι διὰ τρόπον λαθάνοντος.

Τὸ δὲ σπουδαιότερον, ἂν ὅλοι ἐνεθυμοῦντο τοὺς προηγούμενους βίους των, δὲν θ' ἀνεστατοῦτο ἡ τάξις τῆς γῆς. Καθότι ἂν τις εἶχε γνῶσιν τοῦ ἴδιου του παρελθόντος, θὰ ἐγίνωσκεν ἐπίσης καὶ τὸ τῶν ἄλλων· δύναται τις δὲ νὰ κρίνῃ τί κακὸν θὰ προέκυπτεν ἐκ τούτου.

B. BUSSEREAU

Ἄλλως τε ἡ ἀμνημοσύνη τῶν προϋπάρξεων δὲν καταστρέφει τὴν προσωπικότητα.

Τρώντι, ἂν τις ἔχων ἰσχὺν ἐπὶ τινος ὑπνοβάτου τὸν διατάξῃ νὰ κάμῃ κατὰ τὴν ἐγγήγορσιν τὸ τάδε ἢ τὰδε, καὶ ὁ ὑπνοβάτης, ἀφυπνισθεὶς, τὸ ἐκτελέσῃ, καίτοι μὴ ἔχων οὐδεμίαν ἀνάμνησιν τῆς ληφθείσης διαταγῆς, ἀφοῦ μάλιστα δὲν ἐνθυμεῖται ὅτι ἦτο εἰς κατὰστασιν ὑπνοβατικὴν, δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ ὑπνοβάτης, λαμβάνων τὴν διαταγὴν, δὲν εἶνε ἠθικῶς τὸ αὐτὸ πρόσωπον μετὰ τοῦ ἐκτελοῦντος ἐν ἐγγρηγόρσει τὴν διαταγὴν.

P. LEROUX

Αὕτη εἶνε ἐπίσης ἡ γνώμη μου. Ἡ ἀμνημοσύνη οὐδὲως καταστρέφει τὸ δόγμα τῆς προϋπάρξεως, διότι καὶ ἐν τῇ γῆ μάλιστα ἡ μνήμη πολλάκις ἐκλείπει ἀφ' ἡμῶν καὶ ἀναγκαζόμεθα νὰ ἀποσπῶμεν τὰς ἀναμνήσεις μας εἰς ράκια· σημεῖον προφανές τῆς παχυλότητος τῆς σωματικῆς ὕλης μας καὶ τῆς μικρᾶς μας ἀξίας.

J. RAYNAUD

Εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἱστορία μας δὲν εἶνε μόνον ἐν τῇ βίβλῳ τῆς ζωῆς περὶ ἧς ὁμιλεῖ ἡ Ἀποκάλυψις, ἀλλ' εἶνε προσέτι ἐντὸς τῆς ἰδίας μας οὐσίας, ἐντὸς τοῦ διῦλισμένου μέρους τοῦ ὄντος μας, μέρους ὡσεὶ σημειωματάριον ὅπερ συναποκομίζομεν ἀπὸ πάτωμα εἰς πάτωμα ἀνά μέσον τῶν κόσμων, ἀλλ' ἐφ' οὗ δὲν δυνάμεθα ν' ἀναγνώσωμεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι πρὸς μετὰ ἱκανὰς ἀναπτυξεις.

DARCET

Τὸ ἐξηγοῦν ὡσαύτως καὶ αἰτιολογοῦν αὐτὴν τὴν ἀμνημοσύνην εἶνε τὸ ὅτι ἐν τῇ ἐνσαρκώσει τὸ πνεῦμα λαμβάνει νέον ἐργαλεῖον, τὸν ἐγκέφαλον, τὸ κέντρον τῶν αἰσθημάτων του. Ἀλλὰ μὴν, ὁ ἐγκέφαλος δὲν περιέχει ἢ ὅ,τι τῷ ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς ταύτης, τὸ δὲ πνεῦμα δὲν δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ ὥστε ὁ ἐγκέφαλος νὰ παραγάγῃ ἢ μόνον ὅ,τι ἐναποθήκευσε, τῆς γνώσεως τῶν προτέρων τῆς ἐνεστώσης ζωῆς πραγμάτων μὴ ἐντυπωθείσης ποτὲ ἐν τῷ νῦν ἐγκεφάλῳ, τῷ μὴ ὑπάρχοντι τότε. Ἄρα δὲν δύναται νὰ τὰ ἀναπαραγάγῃ.

Καὶ ἰδοὺ διατὶ ἀμνημονοῦμεν τί ἤμεθα πρὶν τῆς ἐνεστώσης ὑπάρξεώς μας.

ALLAN KARDEC

Ἐν τούτοις παρετήρησαν παιδιά νεώτατα, καταστάντα αἴφνης ποιηταί, ἰχνογράφοι, μουσικοί, ἐν ἡλικίᾳ πέντε ἐτῶν, καὶ ὑπολογισταί, χωρὶς οὐδὲν νὰ διδαχθῶσι· τὸ ἀπλούστατον γεγονός κεῖται ἐνταῦθα· καίτοι δὲν ἔχομεν τὴν ἄμεσον μνημὴν τοῦ τί ἤμεθα ἐν τῷ παρελθόντι, οὐχ ἤττον αὐτὰ τὰ πράγματα ἀποδεικνύουσιν ὅτι αὐτοὶ οἱ ἐνσώματοι ἦσαν, εἰς τὸ παρελθόν, ἄνθρωποι μὲ προτερήματα.

Οὐδὲν ἀπόλλυται, ἐν τε τῷ φυσικῷ ὡς καὶ ἐν τῷ ἠθικῷ κόσμῳ· τὸ πᾶν ἐπανευρίσκεται, οὐδὲν γίνεται ἐκ θαύματος, οὐδ' εἶνε δυνατόν νὰ γινώσκῃ τις εἰμὴ ὅ,τι ἔμαθε, εἴτε ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ εἴτε ἐν τῇ προγενεστέρᾳ.

MICH. BONNAMY

Δύναται τις προσέτι νὰ ἐξηγήσῃ ἐπίσης αὐτὴν τὴν διαφορὰν, τῆς λήθης τοῦ παρελθόντος, καὶ τῆς ἀναμνήσεως τῶν κεντημένων γνώσεων διὰ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ ὅστις οὕτως ἔγνω ταῦτα, διότι τὸ μὲν πρῶτον εἶνε βλαβερὸν εἰς τὸ αὐτεξούσιον, τὸ δὲ δεύτερον ἐπάναγκες πρὸς τὸν θεῖον νόμον τῆς προόδου. Σημειωτέον ἐν τούτοις ὅτι αὐτὴ ἡ ἀνάμνησις περιστέλλεται εἰς ψυχικὴν τινα ἐποπτεῖαν (intuition), κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἤττον κεκαλυμμένην, εἰς προδιάθεσιν τινα τοῦ ἐπαναμαθεῖν εὐχερῶς ὅ,τι ἐδιδάχθη καὶ ἐγνώσθη ἤδη ἄλλοτε. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ ἐγκέφαλος σπανίως ἀναπαρίστησιν ἐν τῷ ὀργανισμῷ του τὴν ἐντέλειαν ὅλων τῶν διανοητικῶν δυνάμεων, πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ἐκ τούτου ὅτι τὸ πνεῦμα δὲν δύναται κατὰ τὸ παρὸν νὰ ἐκδηλώσῃ ἀπάσας τὰς δυνάμεις, τὰς συνιστώσας τὴν προοδευτικὴν κατάστασιν του.

Τοῦτο ἐξηγεῖ τὴν θαυμασίαν διαύγειαν, τὴν νοημοσύνην ἣν δεικνύουσιν ὑπνοβάται τινὲς ὅποταν τὸ πνεῦμά των ἐξέλθῃ τοῦ σώματός των, ἐνῶ κατὰ τὴν κατάστασιν τῆς ἐγγρηγόρσεως φαίνονται κατώτεροι καὶ αὐτῆς τῆς μετριότητος.

V. TOYRNIER

Ἡ ἀμνημοσύνη προέρχεται ὡσαύτως ἐκ τοῦ ὅτι τὸ πνεῦμα, ἐν τῇ νέᾳ ἐνσαρκώσει, περικαλύπτεται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ὑπὸ τῆς

σωματικῆς ὕλης, τῆς ἀπορροφούσης τὰς δυνάμεις του, πρὸ πάντων ἐν τοῖς κατωτέροις κόσμοις, ὅπου αὕτη τυγχάνει μᾶλλον πυκνή, ἐκτός ἂν τὸ πνεῦμα ἠδυνήθη, διὰ τῶν κτηθεισῶν ιδιοτήτων, νὰ ἐκλέξη ὕλην μᾶλλον σύμφωνον πρὸς τὰς ἰκανότητάς του, ὅπερ τῷ εἶνε ἐπιτετραμμένον καὶ δυνατόν, ἂν ἐγένετο τοῦτου ἄξιον. Ὑπάρχουσι πολλὰ παραδείγματα τοιούτων περιπτώσεων. Ἄλλ' αὐταὶ αἱ ἀναμνήσεις εἶνε ἐξαιρέσεις καὶ ὡσεὶ ἐκλάμψεις τοῦ προνοιακοῦ σκοποῦ, πρόσκαιροι δὲ καὶ ὀλίγης διαρκείας.

ALLAN KARDEC

Καθὼς τὸ πνεῦμα καθαρίζεται καὶ προοδεύει, οἱ ὕλικοι δεσμοὶ καθίστανται ἥττον ἐπίμονοι, ἥττον γλίσχροι, τὸ περικαλύπτον τὸ παρελθὸν περικάλυμμα καθίσταται ἥττον ἀδιαφανές· ἡ δύναμις τῆς ἀναδρομικῆς μνήμης παρακολουθεῖ λοιπὸν τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος ἐν ταῖς ἐνσαρκώσεσιν αὐτοῦ εἰς τοὺς βαθμιαίως ἀνωτέρους κόσμους.

Τὸ ἀνωφελές τῆς μνήμης διὰ νὰ ἐπωφεληθῶμεν ἐκ τοῦ παρελθόντος, δυσκόλως κατανοεῖται παρ' ὅσων δὲν ἐσπούδασαν τὸν πνευματισμὸν ὅσον ἀφορᾷ τοὺς πνευματιστάς, τοῦτο εἶνε ζήτημα στοιχειῶδες.

Ὁ,τι ὁ Θεὸς πράττει φέρει τὸ σημεῖον τῆς σοφίας του, καὶ ὅτε ἐτι ἡμεῖς δὲν ἐννοοῦμεν τὸν σκοπὸν.

ΕΚΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ

Ἐξιλασμός, Δοκιμασίαι, Φυσικαὶ συνέπειαι.

ALLAN KARDEC

Παραπονοῦνται γενικῶς διὰ τὰ διάφορα δεινοπαθήματα ἅτινα πληροῦσι τὸν παρόντα βίον· τρόντι δὲ ὀλίγιστοι φαίνονται μὴ ὑποκείμενοι εἰς τὰ τοιαῦτα: ὀδύνη φυσικαί, ὀδύνη ἠθικαί, καὶ δεινοπαθήματα παντὸς εἴδους μᾶς περικυκλοῦσιν ἐξ ἀπροόπτου καὶ ἀναμιγνύουσι τὰς θλιβεράς πικρίας των πρὸς τὸς ὀλίγον γλυκασμὸν ὃν ἀπολαμβάνομεν κατὰ σπάνια διαλείμματα. Διατί ταῦτα ὑφ' ἑνα Θεὸν δικαιοτάτον καὶ ἀγαθότατον;

— Αἱ φυσικαὶ ἢ ἠθικαὶ ὀδύνη, ὅλα τὰ δεινοπαθήματα τῆς παρούσης ζωῆς ἔχουσι τὸν λόγον τοῦ εἶναι, εἴτε διότι ἐπροκαλέσαμεν αὐτὰ διὰ τοῦ σφάλματος ἡμῶν κατὰ τὴν παρούσαν ζωὴν, εἴτε διότι τὰ ἐπροκαλέσαμεν κατὰ τοὺς προηγουμένους ἡμῶν βίους.

Κατὰ συνέπειαν ὅσον ὀδυνηρὰ κἂν ᾗ ἢ ἐπὶ τῆς γῆς θέσις μας, ὀφείλομεν νὰ τὴν ἀποδεχώμεθα ἄνευ μεμψιμοιρίας εἴτε ὡς ἰλασμὸν εἴτε ὡς νέαν ἀξιέπαινον δοκιμασίαν. Τοῦτο εἶνε τὸ σοφώτερον μέτρον ὅπερ δεόν νὰ λάβωμεν ἵνα δικαιωθῶμεν καὶ ἀξιωθῶμεν τῆς ἀφέσεως τῶν παραπτωμάτων μας, καὶ συνεπῶς τῆς εὐτυχίας.

MAR. GEORGES

Ἡ θεωρία αὕτη τῆς δοκιμασίας ἢ τῶν καταναγκαστικῶν ποιῶν φαίνεται δικαιούσα τὴν διάφορον στάσιν τῶν εὐχαριστημένων καὶ τῶν πλουσίων ἀπέναντι τῶν δυστυχῶν οἵτινες ἐγένοντο ἄξιοι νὰ ἐγκαταλειφθῶσιν εἰς τὴν τύχην των διὰ τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ. Ἀντὶ τοῦ ἐγένοντο ἄξιοι, ἡ μοῖρα ἔλεγεν, ἦτο πεπωμένον.

Ὅχι· δὲν ὑπάρχει οὐράνια δυναστικὴ δύναμις καταδικάζουσα τοὺς κακοὺς εἰς ὑπερορίαν εἰς κόσμους καταδίκων καὶ ἐπιτρέπουσα εἰς τοὺς ἀγαθοὺς τὴν διηνεκῆ λειποταξίαν πρὸς κατοικίας μᾶλλον εὐτυχεῖς· τὸ τοιοῦτον εἶνε ἐπίνοια ἀνταδελφικῆ.

Αἱ λέξεις ἰλασμοῦ καὶ δοκιμασία εἶνε ἡ ἄρνησις τοῦ φυσικοῦ νόμου τῆς ἐξελίξεως (évolution) τῶν ὄντων καὶ τῆς ὡς ἤμιστα ἤδη ἀμφισβητουμένης ιδέας τῆς ζωότητος γινομένης ἀνθρώπος.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ

Περὶ τῆς πραγματικότητος τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων.

Αἱ πνευματιστικαὶ ἐκδηλώσεις, διὰ πρώτην φοράν κατὰ τὸ 1850 ἐφείλκυσαν τὴν δημοσίαν προσοχὴν ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης Ἀμερικανικῆς Ὀμοσπονδίας. Κρότοι ἀντήχουν ἐν πολλαῖς οἰκίαις, ἐπιπλα

μετετοπίζοντο υπό τὴν ἐπήρειαν ἀοράτου δυνάμεως, τράπεζαι ἐκινούοντο καὶ ἐκτύπων θορυβωδῶς τὸ ἔδαφος. Σχόντος τινὸς τῶν θεατῶν τὴν ἰδέαν τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀλφειοτικῶν γραμμῶν πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν κτυπημάτων, ἰδρῦθη ἐν εἶδος πνευματικοῦ τηλεγράφου, ἡ δὲ ἀπόκρυφος δύναμις ἠδυνήθη νὰ συνομιλῇ μετὰ τῶν παρισταμένων. Εἶπεν αὕτη ὅτι ἦτο ἡ ψυχὴ προσώπου γνωστοῦ, ζήσαντος ἐν αὐτῷ τῷ ἰδίῳ τόπῳ, ἐξηκρίβωσε λεπτομερείας ὠρισμένας περὶ τῆς ταυτότητος, τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ τοῦ προσώπου, λεπτομερείας τοιαύτης φύσεως ὥστε νὰ διαλύσουν πᾶσαν ἀμφιβολίαν. Ἐπεκλήθησαν ἕτεροι ψυχὰ ἀποκριθεῖσαι καὶ αὐταὶ μετὰ τῆς αὐτῆς ἀκριβείας. Ἐλεγον ἅπανσαι ὅτι περικαλύπτονται ἐξ ἑνὸς σώματος ρευστοειδοῦς, ἀοράτου εἰς τὰς αἰσθήσεις μας, καὶ ἐν τούτοις ὑλικῷ.

Αἱ ἐκδηλώσεις ἐπολλαπλασιάσθησαν ταχέως μεταδοθεῖσαι εἰς ὅλας τὰς Ἐπικρατείας τῆς Ὀμοσπονδίας. Οὕτω πως κατέκτησαν αὐταὶ τὸ δημόσιον ὥστε σοφοὶ τινες, νομίσαντες ὅτι συνέβη ὑπέρβασις τις διὰ τὸ λογικὸν καὶ τὴν ἡσυχίαν τοῦ πλήθους, ἀπεφάσισαν νὰ μελετήσωσιν αὐτὰς ἐκ τοῦ σύνεγγυς ὅπως ἀποδείξωσι τὸ παράλογον αὐτῶν. Ἐξ αὐτῆς τῆς αἰτίας ὁρμώμενοι ὁ τε νομομαθὴς Ἐδμῶν, πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου Νέας Ὑόρκης, καὶ πρόεδρος τῆς Βουλῆς, καὶ ὁ καθηγητὴς τῆς χημείας Μάπης, τῆς Ἐθν. Ἀκαδημίας, κατέληξαν εἰς τὸ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα, εἰς τὴν ἐπιβεβαίωσιν δηλ. τῆς πραγματικότητος τῶν πνευματικῶν φαινομένων. Μετ' αὐστηρὰν ἐξέλεγχξιν, ἀπεφάνθησαν ἀναγράφαντες τὰ συμπεράσματά των ἐν σπουδαίῳ συγγράμμασιν αὐτῶν, δι' ὧν βεβαιοῦσιν ὅτι τὰ φαινόμενα ταῦτα εἶνε πραγματικὰ καὶ ὅτι πρέπει ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τὴν ἐπήρειαν τῶν πνευμάτων.

Ἡ κίνησις εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἐξηπλώθη, ὥστε τὸ 1852 ὑπεγράφη ἀναφορὰ φέρουσα τὰς ὑπογράφας δεκαπέντε χιλιάδων πρὸς τὴν ἐν Οὐάσιγκτων Συνέλευσιν τῆς Βουλῆς, δι' ἧς ἐζητοῦντο τὴν ἐπίσημον προκήρυξιν τῆς ἀληθείας τῶν φαινομένων.

Σοφὸς τις διάσημος, ὁ Ροβέρ Χάρ, καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Πενσυλβανίας, ἀνέλαβε φανερὰ τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν πνευματιστῶν, δημοσιεύσας ἐν σύγγραμμῳ σχετικὸν ἐμποιῆσαν μεγάλην αἰσθησιν. Τὸ ἔργον αὐτὸ φέρει τὸν τίτλον: Experimental investigations of the spirit manifestation, καὶ ἀποδεικνύει ἐπιστημονικῶς τὴν παρέμβασιν τῶν πνευμάτων.

Σήμερον ἡ Νεωτέρα Πνευματολογία ἀριθμεῖ πολλὰ ἑκατομμύρια ὁπαδῶν ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις. Ἀντιπροσωπεύεται αὕτη διὰ πολλῶν δημοσιογραφικῶν ὀργάνων, ὧν ἐξέχει τὸ Banner of light, ἐν Βοστώνῃ.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ὁμοῦς ὑπεβλήθησαν αἱ πνευματιστικαὶ ἐκδηλώσεις εἰς μεθοδικωτέραν ἀνάλυσιν. Πολλοὶ σοφοὶ ἄγγλοι ἐσπούδασαν τὰ φαινόμενα μετὰ καρτερικῆς καὶ λεπτολόγου προσοχῆς, καταλήξαντες εἰς ἐπιβεβαιώσεις ἐκ τῶν μᾶλλον ἀνκμφισθητῶν.

Κατὰ τὸ 1869, ἡ «Διδακτικὴ Ἐταιρία τοῦ Λονδίνου»—ἐπιστημονικὸς σύλλογος αὐθεντικῶν κύρος κατέχων—διώρισεν ἐπιτροπὴν ἐκ 33 μελῶν, σοφῶν, ἐγγραμμάτων, ἐπισκόπων, πολιτικῶν, ἐξ ὧν ὁ sir John Lubbock (τῆς ἀγγλ. Ἀκαδημίας), H. Lewes (φυσιολόγος), Huxley, Wallace, Κρούξ, κλπ., ἵνα ἐξετάσωσι καὶ «διὰ παντὸς ἐκμηδενίσωσιν» αὐτὰ τὰ φαινόμενα, ἅτινα, ἔλεγεν ἡ ἔκθεσις, «εἶνε φαντασιώδη».

Μετὰ δεκακτὼ μηνῶν πειραματισμοῦ καὶ ἐρεύνας, ἡ ἐπιτροπὴ ἀνεγνώρισεν, ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς, τὴν πραγματικότητά των φαινομένων καὶ ἀπεφάνητο ὑπὲρ τοῦ πνευματισμοῦ.

Κατὰ τὴν ἀπαριθμῆσιν τῶν παρατηρηθέντων γεγονότων ἡ ἔκθεσις ἀναγράφει, ἐκτὸς τῶν κινήσεων καὶ τῶν κρότων τῆς τράπεζης, ἐπίσης «ἐμφανίσεις χειρῶν καὶ μορφῶν εἰς οὐδὲν ὄν ἀνθρώπινον ἀνηκουσῶν, καὶ αἰτίνες ἐφαίνοντο ζῶσαι ὡς ἐκ τοῦ κινήτου αὐτῶν καὶ τῆς δράσεως. Αὐτὰς τὰς χεῖρας ἤπτοντο ἐνίοτε οἱ παρῆστοι καὶ ἐβεβαιοῦντο ὅτι δὲν ἦσαν ἀποτέλεσμα ἀπάτης ἢ δόλου.

Ὁ εἰς τῶν 33ῶν, ὁ H. P. Wallace, ὁ ἐφάμιλλος τοῦ Δαρβίνου, καὶ ὁ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦτου, συνεχίσας τὴν θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως, ἐξηκολούθησε καὶ μετὰ ταῦτα τὰς ἐρέυνας του ἀναγράφας τὰ πορίσματά του ἐν ἐνὶ συγγράμματι διεγείραντι μέγαν πάταγον πέραν τοῦ πορθμοῦ. Ὁμιλῶν περὶ τῶν φαινομένων, ἐκφράζεται οὕτως:

«Ὅτε ἐπεδόθη εἰς αὐτὰς τὰς ἐρέυνας, ἤμην κατὰ βάθος ὑλιστής. Δὲν ὑπῆρχεν ἐντὸς τοῦ πνεύματός μου οὐδεμία θέσις πρὸς ἐγκατάστασιν πνευματικῆς τινος ὑπάρξεως. Καὶ ὁμοῦς τὰ γεγονότα εἶνε πράγματα ἐπίμονα· με κατενίκησαν καὶ με ἠνάγκασαν νὰ τὰ παραδεχθῶ πολὺν καιρὸν πρότερον πρὶν ἢ δυνηθῶ νὰ παραδεχθῶ καὶ τὴν πραγματικὴν αὐτῶν ἐξήγησιν. Ἡ ἐξήγησις αὕτη μοὶ ἐπήρχετο βαθμηδόν, ὑπὸ τὴν διηκεῖ ἐπήρειαν τοῦ διαδοχικοῦ τῶν γεγονότων, ἅτινα δὲν

ἢτο δυνατόν οὔτε ν' ἀποκηρύξω οὔτε νὰ ἐξηγήσω κατ' οὐδένα ἄλλον πόρον».

Μεταξὺ τῶν ἄγγλων σοφῶν ὧν δυνάμεθα νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν δημοσίαν μαρτυρίαν ὑπὲρ τῆς ἐκδηλώσεως τῶν Πνευμάτων, δύναται τις ν' ἀναφέρῃ τὸν Οχον, καθηγητὴν τοῦ ἐν Ὁξφόρδ πανεπιστημίου, ὅστις ἐξέδωκε περὶ αὐτῶν τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον Psychography βιβλίον, ἐνθα γίνεται λόγος πρὸ πάντων περὶ τῆς αὐτομάτου γραφῆς (écriture directe) τὸν Warley, ἀρχιμηχανικὸν τῶν τηλεγράφων, ἐφευρέτην τῆς ἠλεκτρικῆς συμπυκνωτικῆς μηχανῆς· τὸν Serg. Cox, τὸν νομοδιδάσκαλον· τὸν A. δὲ-Morγγάν, πρόεδρον τῆς «Μαθηματικῆς Ἑταιρίας Λονδίνου»· τὸν καθηγητὴν τῆς φυσικῆς Tyndall, κλπ.

Ἐκτὸς τούτων ἕτερον ἕξοχον πνεῦμα προσετέθη μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Πνευματισμοῦ, ὁ W. Κρούξ, ἐκ τῆς «Βασ. Ἑταιρίας», τῆς Ἀκαδημίας δηλ. τῆς Ἀγγλίας.

Ἄπασαι αἱ ἐπιστῆμαι ὀφείλουσι πρὸς αὐτὸ τὸ ὀξύνοον πνεῦμα εἶτε ἀνεκάλυψιν τινα εἶτε προοδευτικὴν τινα ὄθησιν. Τὰ ἔργα τοῦ Κρούξ ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργυροῦ, ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ τοῦ σοδίου εἰς τὸν τρόπον τῆς μίξεως τῶν μετάλλων, ἐχρησιμοποιήθησαν εἰς τὰ ἐργαστάσια τῆς Ἀμερικῆς καὶ Αὐστραλίας. Διὰ τοῦ ἡλιομέτρου τοῦ ἀστεροσκοπείου Greenwich, ἠδυνήθη, πρῶτος, νὰ φωτογραφῆσῃ τὰ οὐράνια σώματα· αἱ ἀναπαραγωγαὶ τοῦ τῆς Σελήνης εἶνε διάσημοι. Αἱ μελέται αὐτοῦ ἐπὶ τῶν φαινομένων τῆς ἀντανεκλαστικῆς ιδιότητος τοῦ φωτός, ἐπὶ τοῦ φασματοσκοπείου, δὲν εἶνε ἤττον γνωσταί. Ὁ Κρούξ ἀνεκάλυψε τὸ θάλλιον. Ἄλλ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἔργα του ὑπερτερήθησαν ὑπὸ τῆς μεγαλοπρεποῦς ἀνακαλύψεως τῆς τετάρτης καταστάσεως τῆς ὕλης, ἀνακαλύψεως ἐξασφαλιζούσης αὐτῷ τὴν ἐν τῷ πανθέῳ τῆς Ἀγγλίας θέσιν του, παρὰ τῆ τοῦ Νεύτωνος καὶ τοῦ Χέρπελλ, καὶ ἐτέραν θέσιν ἐτι μᾶλλον διαρκῆ ἐν τῇ μνήμῃ τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Κρούξ κατέγινεν ἐπὶ δέκα ἔτη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων, κατασκευασάμενος πρὸς ἐπιστημονικὴν ἐξέλεγχον ὄργανα ἀνηκούστου λεπτότητος καὶ ἀκριβείας.

Ἐπιτυχὸν καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τινος ἐξαισίου μεσάζοντος, τῆς Δεσποινίδος Φλ. Cook, καὶ ἄλλων σοφῶν ἐπίσης αὐστηρῶν καὶ μεθοδικῶν ὡς αὐτὸς ὁ ἴδιος, εἰργάζετο ἐντὸς τοῦ ἰδίου του χημικοῦ ἐρ-

γαστηρίου, περικυκλωμένους ὑπὸ ἠλεκτρικῶν συσκευῶν, αἵτινες θὰ καθίστων ἀδύνατον ἢ θανάσιμον πᾶσαν ἀπόπειραν ἀγυρτικοῦ δόλου.

Ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ «Ἐρευναι ἐπὶ τῆς πνευματολογίας», ὁ Κρούξ ἀναλῆει τὰ διάφορα εἶδη τῶν παρατηρηθέντων φαινομένων· κινήσεις σωμάτων βαρέων, παίξιμον ἤχων καὶ τεμαχίων μουσικῆς ἄνευ ἀνθρωπίνης ἐπαφῆς, αὐτόματος γραφῆ (ἄνευ ἐπενεργείας δηλ. ἀνθρωπίνης ἢ γραφίδος), ἐμφανίσεις χειρῶν ἐν πλήρει φωτί, ἐμφανίσεις μορφῶν, σχημάτων, κλπ. Ἐν διαστήματι τριῶν ἐτῶν, τὸ πνεῦμα νεαρᾶς τινος καὶ χαριέσσης γυναικός, ὀνόματι Κάτη Κίγκ, ἐνεφανίζετο τὴν ἐσπέραν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν ἐξερευνητῶν, φέρον ἐπὶ τινα λεπτὰ ὅλα τὰ προσχήματα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος πεποικισμένου δι' ὀργάνων καὶ αἰσθητηρίων, συνομιλοῦν μετὰ τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Κυρίας Κρούξ καὶ τῶν παρεστώτων, ὑποβαλλόμενον εἰς ὄλους τοὺς ἀπαιτούμενους πειραματισμούς, μετὰ δὲ ταῦτα ἐξηφανίζετο ὡσεὶ ὀμίχλη. Αὐταὶ αἱ περιέργοι ἐκδηλώσεις ἀναγράφονται ἐν ἐκτάσει ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ Κρούξ.

Ἐν Γερμανίᾳ, ὅμοιαι μαρτυρίαι περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν Πνευμάτων καὶ τῶν ἐκδηλώσεών των ἀπορρέουσιν ἀπὸ τῶν ἔργων τοῦ ἀστρονόμου Zöllner, τῶν καθηγητῶν Ulrici, Weber, Fechner, τοῦ πανεπιστημίου τῆς Λειψίας, Carldu Prel. Αὐτοὶ οἱ σοφοί, ὅλοι σκεπτικοὶ κατ' ἀρχάς, καὶ ἐμφορούμενοι ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ καταρρίψωσι τὸ προσωπεῖον ἐκείνων τὰ ὅποια ἐθεώρουν χυδαίους δόλους, ἠναγκάσθησαν ἐν τέλει, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, νὰ διακηρύξωσι τὴν ἀλήθειαν τῶν παρατηρηθέντων πραγμάτων.

Οἱ ἐπίσημοι σοφοὶ τοῦ τόπου μας, καίτοι πολυπληθέστεροι ἴσως τῶν ἄλλων μερῶν ἐπεδείξαντο ἀδιαφορίαν ἢ ἐπιφυλακτικότητα διὰ λόγους ἰδίους ἀναφορικῶς τῶν ψυχικῶν ἐκδηλώσεων. Ἐν τούτοις δυνάμεθα νὰ σημειώσωμεν τὸν ἀστρονομον Κ. Φλαμμαριῶν, οὗτινος τὸ γοητευτικὸν ὕφος κατέστησε δημῶδη τὴν ἐπιστήμην τῶν κόσμων, καὶ τὸν Μπαμπινέ, τοῦ Ἰνστιτούτου. Οἱ δύο οὗτοι σοφοὶ ἠσπάσθησαν τὸν πνευματισμόν, ὁ πρῶτος διὰ τοῦ λόγου του ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀλλὰν Καρδέκ, ὁ δεῦτερος διὰ τῆς ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν δόκτωρα Φεϋτώ (1867), δι' ἧς ἐδήλου τὸν σκοπὸν του ἀνὰ ἐκθέσιν εἰς τὸ δημόσιον τὰ ἀπίστευτα φαινόμενα ὧν ἐγένετο μάρτυς καὶ ὧν θὰ ἠδύνατο ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν, ἀποφασίσας νὰ ἐξακολουθήσῃ

τὰς ἐρεῦνας του». Ὁ θάνατος παρημποδισε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς προθέσεώς του.

Πρὸ τινων ἐτῶν, νεαρός τις σοφός, μεγάλου μέλλοντος, ὁ κ. δε Π. Ζεβιέ, μαθητὴς ἔμπιστος τοῦ Παστέρ καὶ καθηγητὴς εἰς τὸ Μουσεῖον, ἐξέδωκε δύο συγγράμματα: *Le Spiritisme ou Fakirisme occidental* (Παρίσιοι 1887) καὶ *Analyse des choses* (1889), ἐν οἷς μελετᾷ μετ' εὐσυνειδησίας καὶ βεβαιοῖ μετὰ θάρρους τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν τῶν πραγμάτων.

Ἄλλ' ἐν τῷ κόσμῳ τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν ἀπαντῶμεν πολλοὺς ὀπαδοὺς καὶ ὑπερασπιστὰς τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων καὶ τῶν σχετικῶν διδασκαλιῶν. Σημειοῦμεν ἐξ αὐτῶν τὸν Eug. Nus, τὸν συγγραφέα τῶν «*Μεγάλων Μυστηρίων*», τῶν «*Πραγματιῶν τοῦ ἄλλου κόσμου*», κλπ. τὸν Vacquerie, ὅστις ἀνέγραψε τὰς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ιδέας του ἐν τῷ συγγράμματί του τὰ «*Ψυχία τῆς ἱστορίας*» τὸν B. Οὐγκώ, τὸν Meurice, τὸν Lachâtre, τὸν Th. Gautier, τὸν B. Σαρδού, τὸν C. Φωβετώ, τὸν Ch. Λομών, τὸν Eύγ. Βοννεμέρ, τὸν Λερμινᾶ, κτλ.

Ἐν Γαλλίᾳ, οἱ πνευματιστικοὶ πειραματισμοὶ ἐγένοντο σχεδὸν πάντοτε ἐκτὸς τῶν ἀκαδημιῶν· ἐκ τούτου καὶ ἡ ὀλίγη εἰς αὐτοὺς δοθηῖσα προσοχή. Ἀπὸ τοῦ 1850 μέχρι τοῦ 1860, αἱ περιστρεφόμεναι τράπεζαι ἦσαν τοῦ συρμού· οὐδεμία ἐορτή, οὐδεμία σχετικὴ οἰκιακὴ συναναστροφή δὲν ἐπερατοῦτο ἄνευ ἐπασχολήσεως καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ διασκεδαστικοῦ εἶδους. Ἀλλὰ μετὰ τὸ πλῆθος ἐκείνων οἵτινες συμμετεῖχον αὐτῆς τῆς διασκεδάσεως, πόσοι διείδον τὰς συνεπειὰς τοῦ φαινομένου ὑπὸ ἔποψιν ἠθικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν καὶ τὴν σπουδαιότητα τῶν πορισμάτων ἅτινα ἀπέφερον εἰς τὴν ἀνθρωπότητα; Ἐβαρύνθησαν προτεινόντες χυδαίας ἐρωτήσεις εἰς τὰ Πνεύματα. Ὁ συρμός τῶν περιστρεφόμενων τραπεζῶν παρῆλθεν ὡς παρέρχονται ὅλοι οἱ συρμοί, καὶ, μετὰ τινα δικὴν διάσσημον, ὁ πνευματισμὸς περιῆλθεν εἰς ἔκπτωσιν.

Ἄλλ' ἐλλείψει σοφῶν τῆς ἐπιστήμου ἐπιστήμης ἐξερευνητῶν τῶν φαινομένων τούτων, ἡ Γαλλία ἐκέκτητο ἄνδρα τινὰ ὀφείλοντα νὰ διαδραματίσῃ σπουδαῖον πρόσωπον, παγκόσμιον, ἐν τῇ ἐλεύσει τοῦ πνευματισμοῦ.

Ὁ Ἄλλὰν Καρδέκ, ἀφοῦ ἐπὶ δέκα ἔτη ἐσπούδασε διὰ τῆς θετικῆς μεθόδου, μετὰ πεφωτισμένης κρίσεως καὶ ἀκαμάτου ὑπομονῆς τοῦς